

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שְׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחֲבֵר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדָּשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשֵׁת אֲמוֹר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך י"ח - חלק ג'

קונטרס 513

מופץ ללא מטרות רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

הרמח"ל והזהר

שיט

דברי אליהו שאמר לי. ומאז והלאה הפרתים, כל אחד בפני עצמו. וגם יש נשמות מתגלות, שאיני יודע שמם. ובכתבי החידושים אשר אומרים, אכתב היום האחד אתי. וכל הדברים האלה בנפלי על פני אני עושה. ורואה את הנשמות האלה הקדושות, כמתוך חלום ממש בצורת אדם.

ובאמת ובאמונה אני אומר, שעדין לא הגעתי עד מחצית השגת האר"ז זכרונו לחיי העולם הבא, רק שהוא לא הרשה לכתב, ואני צויתי לכתב. ואני גלה לי, תודה לא-ל, המגיד בפנימיות החכמה דברים נפלאים, אשר לא נודעו מהרבה. כי דברי האר"ז סתומים מאד. ובפרט ענני הקשיא איך קו האין סוף יעבר בתוך עשיה⁷.

1) כללות החכמה: שלשה דברים

וכללות הענין ג' דברים הם כללות החכמה: פרטיות ההנהגה, ירידת האור בהדרגת כח, והרפכת המאורות. כי כל הצורות מה שאנו מצירים לא מראות ערך הפמות, אלא ערך האיכות. והוא הפך מעניני הגשמיות, כי כל החכמה היא רק סדרי ההנהגה לפי מזג החד"ר [חס"ד די"ן רחמי"ם]. וכבר כל הדברים האלה יראה כבוד תורתו בכללים אשר שלחתי למוזי ורבי כבוד מורנו הרב רבי חתנו נר"ו. כל אלה הדברים דחקתי וכתבתי להפיק רצון כבוד תורתו. ומאשר יהיה בסוף הדברים, אין לי רשות לדבר כלל, כי סתומים וחתומים.

2) אגרת פ"ו (רמח"ל למהר"י בסאן) – שרפת פרה אדמה ושרפת התורה

ואל אשר שאלני על ענין גזרת הספרים אשר במדינת הפמ"ה, כבר יודע כבוד תורתו אשר אני משכתתי די מדבר דבר בענינים האלה. אך אם פך אני לאחרים, לא אהיה פך עם כבוד תורתו כל אשר אוכל, כל שכן שאין זה דבר

ד. עין קל"ח פ"ח, עמוד כז. עין גם כן אגרת מ"ו של הרב יוסף אירגס. ראה גם כן אגרת נ'.

ה. בכ"ב איר שנת ה' תצ"א הייתה גזרת הכמר ברומי לשרף בפמבי ספרי קדש רחמנא ליצלן, ראה

ברלינר כתבים נבחרים, ירושלים תש"ט, כרך א' עמוד 9.

הַקְדָּמָה לְזוּהַר תַּתְק"ס חֲלָקִים - מִבְּצַע "יַחַד כָּל יִשְׂרָאֵל"

יִשְׂרָאֵל ה'קְדוּשִׁים וְהַטְהוּרִים ה'מָה בְּלוּלִים כָּל שָׁשִׁים רְבּוּא נְשֻׁמוֹת בְּתוֹךְ סֵפֶר הַזוּהַר, בְּדַבְּרָתָב רַבִּינוּ הַקְדוֹשׁ הַרְמַח"ל זִי"ע בְּאַגְרוֹתָיו. וְלִכֵּן כָּל אֶחָד יִטְמִין עַצְמוֹ בְּסֵפֶר הַזוּהַר הַק' בְּמִיחָד בְּדוֹרְנוּ דְרָא בְּתַרְאָה וְדוֹר אַחֲרוֹן. וְיִזְהַר (זֶהַר חֲלָק ג') דָּף קנ"ג: בְּרַעֲיָא מְהֵימְנָא כְּתַב דְּהוּא "תִּיבַת נַח" שְׁמַצִּיל מִפְּנֵי הַמְּבּוּל הַנּוֹרָא. וְלִזְהַר תַּתְקַן הַרְמַח"ל זִי"ע דִּיקְבְּצוּ אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל לְלַמּוֹד זוּהַר"ק וּבְזֶה יִתְבַּטְּלוּ כָּל הַגְּזֵרוֹת - וְיִצְמַחוּ הַיְשׁוּעוֹת בְּצִמְיַחַת קַרְן דְּדוֹד בְּמַהֲרָה. (וְעַיֵן בְּסֵפֶר זְכוּתָא דְרַשְׁבִּי).

כְּתַב בְּשַׁדִּי חֲמוּד (מַעֲרַכַת מ' סוּף בְּלָל קצ"ח) וז"ל: מִצְוָה שְׁעוֹשִׂים אוֹתָהּ הַרְבֵּה בְּנֵי אָדָם בְּשִׁתְפוּת, כָּל אֶחָד נוֹטֵל שְׂכָר כְּאִילוּ עֲשָׂאָה כּוֹלָה לְבָדוֹ, וּמִטַּעַם זֶה נוֹהֲגִים כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת חִבּוּרַת ש"ס וּמְחַלְקִים הַש"ס בֵּין כְּמָה בְּנֵי אָדָם, שְׁכָל אֶחָד לּוֹקַח מִסְכַּת אַחַת, וְעוֹשִׂים סִיּוּם פְּעַם אַחַת בְּשָׁנָה, וְכֵן חִבּוּרוֹת שְׁחַלְקוּ בִּינֵיהֶם לְלַמּוֹד סֵדֶר מִשְׁנִיּוֹת, וְשׁוֹרַת הַדִּין נוֹתֵנַת שִׁטּוֹל כָּל אֶחָד וְאֶחָד שְׂכָר כְּאִילוּ לַמּוֹד הַש"ס כּוֹלוּ, עַב"ל. - שְׁמַחַת סִיּוּם סֵפֶר הַזֶּה: הַרְבֵּי רַבִּי בְּרוּךְ נֶכַד הַבַּעַל שֵׁם טוֹב זִיע"א, נִהַג בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה בַּיּוֹם ל"ג בְּעַמּוֹר לַעֲשׂוֹת סִיּוּם סִפְרֵי הַזֶּהַר הַקְדוֹשׁ, וְאַחַר הַסִּיּוּם לְקַח הַסֵּפֶר הַזֶּהַר בְּיַדִּי קְדוֹשׁ וְרַקֵּד כְּמָה שְׁעוֹת, וְאַחֲרֵי רְקוּדִין דְּקִדְשָׁה מִשְׁמַחַת הַיּוֹם וּמִשְׁמַחַת הַתּוֹרָה נֶשֶׁק בְּפִי קְדוֹשׁ אֶת סֵפֶר הַזֶּהַר וְאָמַר בְּזֶה הַלְשׁוֹן, "אֵיךְ קָעַן דִּיךְ, אֲוֹן דּוּ קַעֲנִסְט מִיךְ" וּפִירוּשׁ: אֲנִי מִפְּכִיר אוֹתְךָ, וְאַתָּה מִפְּכִיר אוֹתִי. (טַעְמֵי הַמְּנַהֲגִים).

קְרִיאַת גְּדוּלֵי יְרוּשָׁלַיִם בְּשֵׁנַת תַּרפ"א: מַעֲלַת לַמּוֹד הַזֶּהַר הַקְדוֹשׁ אֲשֶׁר הוּא מְבַטֵּל כָּל מִינֵי פְּרַעַנְיּוֹת וּגְזֵרוֹת קְשׁוֹת וְרַעוֹת וּמוֹתָנָא וְחִרְבָּא וּבְזֶה מַעֲלָמָא... לְשַׁקֵּד עַל לַמּוֹד הַזֶּהַר לְגַמֵּר בְּאַרְץ וּבְחוּצָהּ לְאַרְץ אֶלֶף סִיּוּמִים... וּבְרוּר כִּי גַם אֲנִשֵׁי חוּץ לְאַרְץ יַעֲלֶה הַלַּמּוֹד שְׁלָהֶם עִם אֲנִשֵׁי עִיר הַקְדוֹשׁ בְּמִסְלַת בֵּית קְדוֹשׁ הַקְדוֹשִׁים בְּסוּד כָּל יִשְׂרָאֵל עַרְבִים זֶה בְּזֶה, וְנִכְנַס לְשָׁנָה חֲדָשָׁה שְׁנַת גְּאֻלָּה וְיִשׁוּעָה בְּרַחֲמִים עַל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל כָּל הָעוֹלָם כְּלוּ... סִיּוּם זֶהַר לְעֵלוּי מִזֵּל עִם יִשְׂרָאֵל וּלְבַטֵּל כָּל הַצָּרִים אוֹתָם עֲלִיּוֹנִים וְתַחַתּוֹנִים, וְיִפֵּר עֲצַת אוֹיְבֵינוּ וְיִקְלַקֵּל מַחֲשָׁבוֹתֵם וְלֹא תַעֲשִׂינָה יְדֵיהֶם תּוֹשִׁיָה, וְיִשְׂרָאֵל יִשְׁכֵּן לְבִטָּח וְנִרְאָה בְּנַחֲמַת צִיּוֹן, וּבְמַהֲרָה יִתְקַיֵּים וְיִקְרָאתֶם דְּרוּר בְּאַרְץ אֲבִיךָ.

הַלּוּמְדִים בְּחִבּוּרָה - כָּל אֶחָד כְּמָה דְקוֹת וּמִשְׁתַּתְּפִים וּמִתְאַחֲדִים בְּרִצּוֹנָם, עוֹלָה לָהֶם לְכוֹלֵם שְׁלַמְדוּ כָּל הַזוּהַר"ק, וְכַף נוֹכַל בְּשִׁבְעַת דְקוֹת לַעֲשׂוֹת סִיּוּמֵי זוּהַר לְאַלְפִים, וְיִתְקַיֵּים בְּנוֹ דְבְרֵי הַנְּבִיאִי יִשְׁעִיָה (פֶּרֶק ס' כ"ב) "הַקְטֵן יִהְיֶה לְאַלְף" שְׁאֵפִילוּ בְּדוֹרְנוּ הַנְּמוּךְ - יוֹכַל לְהַחֲשֵׁב לְשֵׁר הָאֶלֶף, שְׁסִים כָּל הַזוּהַר"ק, וּבְפִלְאָ יוֹעֵץ (עַרְף רַבִּים) כְּתַב: וּכְמָה מַעֲלוֹת טוֹבוֹת לְתוֹרָה דְרַבִּים וְתַפְלָה דְרַבִּים וְכָל מִצְוָה הַנְּעִשִׂית בְּרַבִּים, הִנֵּה כִּי בֵן רַאוּי לְכָל אָדָם לְהַתְחַבֵּר עִם יְרֵאֵי ה' וְחוֹשְׁבֵי שְׁמוֹ וְלִקְיִים מְאָמֵר דְּדוֹד הַמְּלָךְ ע"ה (תְּהִלִּים קי"ט ס"ג) "חֲבֵר אֲנִי לְכָל אֲשֶׁר יִרְאוּךָ". עַב"ל.

עַל סִיּוּם "כָּל סֵפֶר הַזֶּהַר" בְּגִירְסָא מְצִינוּ מְנַהֵג יִשְׂרָאֵל לַעֲשׂוֹת אֲזוֹ סַעֲדַת מִצְוָה וּלְפַטֵּר בְּכוּרִים מִתַּעֲנִית בְּעַרְב פֶּסַח. (סֵפֶר דְרָף אר"ץ מְנַהֵגֵי יְהוּדֵי אֲרַם צוּבָה חֲלָק א' עַמּוּד כ"ז). (וְעַיֵן בְּשׁוֹרַת פְּרַחֵי כְּהוּנָה חֲלָק אר"ח ס' י"ג)... וּמִמִּילָא כָּל שְׁכֵן בְּלַמּוֹד הַזוּהַר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח ניחוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשיתם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד ק"י בוא"ו ק"י ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליי השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואות...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויאריר; ומיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

קטן אלא גדול מאד. ובתחלה אמר ענין זה של גזרות התורה שהיו בעוונותינו הרבים מאין יצאו, כי אין דבר בלא שרש'. וסוד זה "זאת חקת התורה" ותרגומו 'דא גזרת אוריתא', ונודע שפאן נרמז ענין זה. וסוד הדבר הוא ממש ענין הפרה האדמה, שהשכינה מוסרת עצמה לשרפת הדין החזק להציל את ישראל, והיא הנתנת לטהרת טמאים שאין להם טהרה אלא היא. הם הנטמאים בטמאה היותר תקיפה, דהינו טמאת מת, שלכן אין להם תקון אלא זה. והיא עצמה הטמאה של הגלות בסוד "הושיבני במחשכים כמתי עולם", ועל כן "היא העולה על מוקדה כל הלילה" כו'. אבל צריך שיהיה התעוררות לזה למטה, ולכן בזמן שהיה בית המקדש קיים הייתה אפר הפרה. וכיון שחרב הבית ואין פרה, הצרכה התורה עצמה בעוונותינו הרבים לימסר כך לשרפה בעבור ישראל, וזה מתקן גם כן גלות התורה. והנה כמו שפשפלתה פרה אחת היה צריך לעשות אחרת, כך תקון אחד מתקנים עד זמן שמתקנים, אבל בהתגבר הקטרוגים חס וחלילה צריך תקון אחר. והאמת, **כי הגדר לזה הוא שיהיו ישראל ממיתים עצמם על דברי תורה, ולכן נאמר "זאת התורה אדם כי ימות באהל"** כמו שדרשו זכרונם לברכה. ועל כן הושם זה הפסוק לידרש כן בפרשה זאת ולא בפרשה אחרת.

ועתה אמת הוא ודאי, שקטרוג גדול נתעורר על ישראל והיתה צריכה התורה לימסר על ישראל חס וחלילה אפלו לשרפה, לא תעלה ולא תבוא. ובזה לא אוכל לגלות הרבה כי לא עתה התחיל, והיה לו זמן. וזה אמת, כי התורה מראה עצמה כאלו נמסרת לזרים ושם נאמר: צור תעודה חתום תורה בלמדי (ישעיה ח, טז), כי אדרבא מסתלקת מידם ונתנת תחת שמירה עליונה של גבורים מגבורי ישראל, ולכן "וחכיתי להשם המסתיר פניו" וכו' (שם ח, יז), כי על כל פנים אי אפשר לימלט מהסתר פנים. אך יש תקנה, כי לא נתנה ביד טמאים, והדברים עתיקים. ואת הכל תהלה לאל הראנו אלקינו, ולא אוכל להרחיב. והאמת, כי במקומות האלה היו קטרוגי התורה יותר, כי יותר לא המיתו עצמם והלכו אחרי הנאות העולם, כי כן בכל איטליא.

ו. דהינו שכל מארע יש כנגדו שרש למעלה בהנהגה.

לֹא אֶתִּיּהִיבַת (בגין דאיהו קיימא קדישא) אֶלְא לְמַאן
דְּאִית בֵּיה קַיִמָא קַדִּישָא. וּמַאן דְּיִלְיֵף
אוֹרֵייתָא לְמַאן דְּלֹא אֶתְגַּזֵּר, מְשַׁקֵּר בְּתַרֵּי
קַיִמִי, מְשַׁקֵּר בְּקַיִמָא דְּאוֹרֵייתָא, וּמְשַׁקֵּר
בְּקַיִמָא דְּצַדִּיק וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. דְּאוֹרֵייתָא
לְהַאי אֶתֵּר אֶתִּיּהִיבַת, וְלֹא לְאַחֵרָא.

רבי אבא אמר, מְשַׁקֵּר בְּתֵלַת דְּוִכְתִּי עֲלָאי,
מְשַׁקֵּר בְּתוֹרָה, מְשַׁקֵּר בְּנִבְיָאִים, מְשַׁקֵּר
בְּפִתּוּבִים. מְשַׁקֵּר בְּתוֹרָה, דְּכִתִּיב, (דברים ד) וְזֹאת
הַתּוֹרָה וְגו'. מְשַׁקֵּר בְּנִבְיָאִים דְּכִתִּיב, (ישעיה נד)
וְכָל בְּנִיף לְמוֹדֵי יִי'. אֵינוֹן לְמוֹדֵי יִי, וְלֹא
אַחֵרָא, וּכְתִיב (ישעיה ח) חֲתוּם תּוֹרָה בְּלְמוֹדֵי,
אֵינוֹן, וְלֹא אַחֵרָא. מְשַׁקֵּר בְּפִתּוּבִים, דְּכִתִּיב,
(תהלים עח) וַיִּקֶּם עֲדוֹת בַּיַּעֲקֹב וְתוֹרָה שֵׁם בִּישְׂרָאֵל,
וּכְתִיב (תהלים קמ) אַף צַדִּיקִים יוֹדוּ לְשִׁמְךָ. מַאן
צַדִּיקִים. דָּא צַדִּיק וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. דְּמַאן דְּלֹא
אֶתְגַּזֵּר, וְלֹא עֹאֵל בְּקַיִמָא דְּלַהוּן, לֹא יוֹדוּן
לְשִׁמְיָה קַדִּישָא, דְּהִיא אוֹרֵייתָא. אָמַר רַבִּי
חֲזִיָּא כִּיּוֹן דְּאֶתְגַּלִּי קַדְשָא בְּרִיף הוּא עַל טוֹרָא
דְּסִינֵי, לְמִיּהֵב אוֹרֵייתָא לְיִשְׂרָאֵל, שְׂכִיבַת
אַרְעָא, וְתַבַּת בְּנִיחָא, הָדָא הוּא דְּכִתִּיב, (שם עו)
אַרְץ יְרֵאָה וְשַׁקְטָה.

הָא חֲזִי, בַּר נֶשׁ דְּאֶתִּיּלִיד לֹא אֶתְמַנָּא עֲלֵיה
חֵילָא דְּלַעֲיִלָא, עַד דְּאֶתְגַּזֵּר. כִּיּוֹן דְּאֶתְגַּזֵּר,
אַתְעֵר עֲלֵיה (ריחא) אֶתְעֵרוּתָא דְּרוּחָא דְּלַעֲיִלָא.
זְכִי לְאַתְעֵסְקָא בְּאוֹרֵייתָא, אֶתְעֵר עֲלֵיה
אַתְעֵרוּתָא יְתִיר. זְכִי וְעֵבִיד פְּקוּדֵי אוֹרֵייתָא,
אַתְעֵר עֲלֵיה אֶתְעֵרוּתָא יְתִיר. זְכִי וְאַתְנַסִּיב, זְכִי
וְאוֹלִיד בְּנִין, וְאוֹלִיף לוֹן אוֹרְחוּי דְּמִלְכָּא
קַדִּישָא, הָא כְּדִין הוּא אָדָם שְׁלִים. שְׁלִים
בְּכֻלָּא.

אָבֵר בְּהֵמָה דְּאֶתְלִידַת, בְּהֵיָא שְׁעֵתָא
דְּאֶתְלִידַת, הֵהוּא חֵילָא דְּאִית לָהּ בְּסוּפָה, אִית לָהּ בְּהֵיָא שְׁעֵתָא

(משום שהיא ברית קדושה) אֶלְא לְמִי שִׁישׁ
בוּ בְּרִית קִדְשׁ. וּמִי שְׁמַלְמַד תּוֹרָה
לְמִי שְׁלֹא נְמוּל, מְשַׁקֵּר בְּשִׁתֵּי
בְּרִיתוֹת - מְשַׁקֵּר בְּבְרִית הַתּוֹרָה,
וּמְשַׁקֵּר בְּבְרִית שֶׁל צַדִּיק וּכְנֶסֶת
יִשְׂרָאֵל, שֶׁהַתּוֹרָה נִתְּנָה לְמִקּוּם
הַזֶּה, וְלֹא לְאַחֵר.

רבי אבא אמר, מְשַׁקֵּר בְּשִׁלְשָׁה
מְקוּמוֹת עֲלִינוּנִים - מְשַׁקֵּר
בְּתוֹרָה, מְשַׁקֵּר בְּנִבְיָאִים, מְשַׁקֵּר
בְּפִתּוּבִים. מְשַׁקֵּר בְּתוֹרָה, שְׂכַתּוֹב
(דברים ד) וְזֹאת הַתּוֹרָה וְגו'. מְשַׁקֵּר
בְּנִבְיָאִים, שְׂכַתּוֹב (ישעיה נד) וְכָל
בְּנִיף לְמוֹדֵי ה'. הֵם לְמוֹדֵי ה' וְלֹא
אַחֵר, וּכְתוֹב (שם ח) חֲתוּם תּוֹרָה
בְּלְמִדֵּי, הֵם וְלֹא אַחֵר. מְשַׁקֵּר
בְּפִתּוּבִים, שְׂכַתּוֹב (תהלים עח) וַיִּקֶּם
עֲדוֹת בַּיַּעֲקֹב וְתוֹרָה שֵׁם בִּישְׂרָאֵל,
וּכְתוֹב (שם קמ) אַף צַדִּיקִים יוֹדוּ
לְשִׁמְךָ. מִי הַצַּדִּיקִים? זֶה צַדִּיק
וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. שְׁמִי שְׁלֹא נְמוּל
וְלֹא נִכְנַס לְבְּרִית שְׁלֵהֶם, לֹא יוֹדוּ
לְשִׁמּוֹ הַקְּדוֹשׁ, שֶׁהִיא הַתּוֹרָה.
אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא, כִּיּוֹן שֶׁהַתְּגַלָּה
הַקְּדוֹשׁ בְּרִיף הוּא עַל הַר סִינַי
לְתַת תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל, שְׂכַכָּה הָאֲרֶץ
וְשַׁבָּה לְמַנּוּחָה. זֶהוּ שְׂכַתּוֹב (שם
עו) אַרְץ יְרֵאָה וְשַׁקְטָה.

בֵּא רֵאָה, אָדָם שְׁנוֹלֵד לֹא הִתְמַנָּה
עֲלָיו הַכַּח שְׁלִמְעֵלָה עַד שְׁנְמוּל.
כִּיּוֹן שְׁנְמוּל, מִתְעוֹרְרַת עֲלָיו (רחמ)
הַתְעוֹרְרוֹת שֶׁל רוּחַ שֶׁל מַעֲלָה.
זֹכָה לְהִתְעַסֵּק בְּתוֹרָה -
מִתְעוֹרְרַת עֲלָיו הַתְעוֹרְרוֹת יְתִירָה.
זֹכָה וְעוֹשֶׂה מְצוּוֹת הַתּוֹרָה,
מִתְעוֹרְרַת עֲלָיו הַתְעוֹרְרוֹת יְתִירָה.
זֹכָה וְנוֹשֵׂא - זֹכָה וּמוֹלִיד בְּנִים
וּמְלַמֵּד אוֹתָם אֶת דְּרָכֵי הַמֶּלֶךְ
הַקְּדוֹשׁ, הָרִי אִז הוּא אָדָם שְׁלֵם,
שְׁלֵם בְּכָל.

אָבֵר בְּהֵמָה שְׁנוֹלֵדָה, בְּאוֹתָהּ
שְׁעָה שְׁנוֹלֵדָה, אוֹתוֹ כַּח שִׁישׁ לָהּ

דְּאֵתְלִידַת, וְאֵתְמָנָא עֲלֵיהּ. וּבְגִין כַּךְ כְּתִיב, שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז פִּי יוֹלֵד. עֶגְל אוֹ טֹלָה, אוֹ שְׁעִיר אוֹ גְּדִי לֹא אֵתְמַר, אֲלֵא שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז, הֵהוּא דְאֵית לֵיהּ לְסוּפָא, אֵית לֵיהּ בְּשַׁעְתָּא דְאֵתְיִילֵד.

בְּסוּפָא יֵשׁ לָהּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁנוּלְדָה, וְהֵתְמַנָּה עֲלֵיהּ. וּמִשּׁוּם כַּךְ כְּתוּב, שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז כִּי יוֹלֵד. עֶגְל אוֹ טֹלָה אוֹ שְׁעִיר אוֹ גְּדִי לֹא נֶאֱמַר, אֲלֵא שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז. אוֹתוֹ שְׂיֵשׁ לוֹ לְסוּף - יֵשׁ לוֹ בְּשַׁעְתָּה שְׁנוּלְדָה.

וְהִנֵּה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אָמוּ, בְּגִין לְאֵתְיִשְׁבָּא בֵּיהּ הֵהוּא חֵילָא וְאֵתְקֵיִים בֵּיהּ. וּבְמָה יִתְקֵיִים בֵּיהּ. כִּד יִשְׁרִי עֲלֵיהּ שְׁבַת חַד, וְאִי לֹא, לֹא יִתְקֵיִים. (ועוד דאֵתְיִיבֵשׁ מוֹחֵמָא דְאֵמִיָּה) וּלְבַתֵּר דִּיתְקֵיִים בֵּיהּ הֵהוּא חֵילָא, כְּתִיב יִרְצָה לְקַרְבַּן אִשָּׁה לַיְי, בְּקִיּוּמָא דְשְׁבַת חַד, דְּאֵעֲבַר עֲלֵיהּ. וְכִר נָשׁ, בְּקִיּוּמָא דְשְׁבַת חַד, אֵתְקֵיִים בֵּיהּ אֲתַעְרוּתָא דְהֵאִי עֲלֵמָא, וְחֵילָא דִּילֵיהּ. בְּתַר דְאֵתְגַזֵּר, אֲתַעַר עֲלֵיהּ אֲתַעְרוּתָא דְרוּחָא עֲלָאָה, וּפְנִסַת יִשְׂרָאֵל אֲעֲבַר עֲלֵיהּ, וְחֵמָאָת לֵיהּ, בְּרִשְׁמֵי קַדִּישָׁא, וְאֲתַעַרַת עֲלֵיהּ, וְשְׂרִיא עֲלֵיהּ רוּחָא דְהֵהוּא עֲלֵמָא קַדִּישָׁא, כְּמָה דְאֵת אָמַר, (יְחֻקָּאֵל טו) וְאֵעֲבֹר עֲלֵיךָ וְאֵרְאֶיךָ מִתְּבוּסָסַת בְּדַמְיֶךָ וְגו'. בְּדַמְיֶךָ: בְּתַרֵּי.

וְהִנֵּה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אָמוּ, כִּדִּי לִישָׁב בּוֹ אוֹתוֹ כַּח וּמִתְקַיִם בּוֹ. וּבְמָה יִתְקַיִם בּוֹ? כְּשִׁתְּשַׁרְה עֲלֵיו שְׁבַת אַחַת, וְאֵם לֹא - לֹא יִתְקַיִם. (ועוד, שִׁתְּיִבֵשׁ מוֹחֵמָא אָמוּ) וְאַחַר שִׁיתְקַיִם בּוֹ אוֹתוֹ הַכַּח, כְּתוּב יִרְצָה לְקַרְבַּן אִשָּׁה לַה', בְּקִיּוּם שַׁל שְׁבַת אַחַת שְׁעֲבַרָה עֲלֵיו.

וְאִי תִימָא, הֵתָם כִּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, דְּשָׁכִיחַ בֵּינֵינֵיהּ דָם פְּסַח וְדָם מִילָה, כְּדִין כְּתִיב בְּדַמְיֶךָ חֵי, הֵכָא מָאִי בְּדַמְיֶךָ. אֲלֵא תְרִין, חַד דְּמִילָה, וְחַד דְּפְרִיעָה. חַד דְּגִזְרֵוּ, דְּכִנְסַת יִשְׂרָאֵל. וְחַד דְּפְרִיעָה, בְּצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם. וְאַלִין תְּרִין דְּמִין דְּבַר נָשׁ קָאִים בְּגִינֵינֵיהּ בְּקִיּוּמָא דְעֲלֵמָא דְאֵתִי, הֵדָא הוּא דְכְּתִיב בְּדַמְיֶךָ חֵי.

וּבְן אָדָם, בְּקִיּוּם שַׁל שְׁבַת אַחַת מִתְקַיִמַת בּוֹ הֵתְעוֹרְרוּת שַׁל הַעוֹלָם הַזֶּה וְהַכַּח שְׁלוֹ. אַחַר שְׁנוּמָל, מִתְעוֹרְרַת עֲלֵיו הֵתְעוֹרְרוּת שַׁל רוּחַ עֲלִיּוּנָה, וּכְנִסַת יִשְׂרָאֵל עוֹבְרַת עֲלֵיו וְרוּאָה אוֹתוֹ בְּרִשְׁם קְדוּשׁ, וּמִתְעוֹרְרַת עֲלֵיו וְשׁוֹרָה עֲלֵיו הַרוּחַ שַׁל אוֹתוֹ עוֹלָם קְדוּשׁ, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (יְחֻקָּאֵל טו) וְאֵעֲבֹר עֲלֵיךָ וְאֵרְאֶיךָ מִתְּבוּסָסַת בְּדַמְיֶךָ וְגו'. בְּדַמְיֶךָ - בְּשָׁנִים. וְאֵם תֵּאמַר, שֵׁם כְּשִׁינְעָאוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, שְׁהִיּוּ מִצְוֵי בִינֵיהֶם דָם פְּסַח וְדָם מִילָה, אֲזִי כְּתוּב בְּדַמְיֶךָ חֵי, כָּאֵן מָה זֶה בְּדַמְיֶךָ? אֲלֵא שְׁנַיִם - אַחַד שַׁל מִילָה וְאַחַד שַׁל פְּרִיעָה. אַחַד שַׁל מִילָה שַׁל כְּנִסַת יִשְׂרָאֵל, וְאַחַד שַׁל פְּרִיעָה בְּצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם. וְאַלּוּ שְׁנַי דְּמִים שְׁאָדָם עוֹמֵד בְּשִׁבְלֵם בְּקִיּוּם שַׁל הַעוֹלָם הַכָּא. זֵהוּ שְׁכְּתוּב בְּדַמְיֶךָ חֵי.

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, (תְּהִלִּים כה) סוּד יְיָ לִירְאָיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם. סוּד יְיָ לִירְאָיו, דָּא כְּנִסַת יִשְׂרָאֵל. וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם, דָּא צַדִּיק יְסוּד עוֹלָם, (דף צ"ב ע"א) בְּקִשׁוּרָא חֵדָא. יו"ד, תְּלַת אַתּוּוֹן, שְׁלִימוּתָא דְכֻלָּא. י' רֵאשִׁיתָא, דְכֻלָּא. י' עֲלָאָה דְכֻלָּא. וְא"ו אֲמַצְעִיתָא,

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, (תְּהִלִּים כה) סוּד ה' לִירְאָיו וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם. סוּד ה' לִירְאָיו - זֵו כְּנִסַת יִשְׂרָאֵל. וּבְרִיתוֹ לְהוֹדִיעֵם - זֵו צַדִּיק יְסוּד עוֹלָם, בְּקִשׁוּר אַחַד. יו"ד, שְׁלֵשׁ אוֹתִיּוֹת, הַשְּׁלֵמוֹת שַׁל הַכֻּל. י' רֵאשִׁית הַכֻּל. י' עֲלִיּוּנָה

שֶׁל הַפֶּל, וְאִם אֶמְצֵעַ, שְׁלֵמוֹתָם
שֶׁל כָּל הַצְּדָדִים, מֵעֲבִיר אֶת כָּל
הַרוּחֹת, בּוֹ תִלְוֶיהָ הָאֲמוּנָה.
דְּלִ"ת, הַגֵּן, צְרוּר הַחַיִּים. הָאוֹת
הַזֹּאת קִטְנָה, שְׁלֵמוֹת שֶׁל הַכֹּל.
הָאוֹת הַזֹּאת סְתוּמָה שֶׁל כָּל
הַצְּדָדִים. מְשִׁיבֵי רֵיחַ, יוֹצֵאת כְּמוֹ
מֶלֶךְ עִם חֵילוֹתָיו. שְׂבָה (יוֹשֵׁבֶת)
אֲחֹר כָּף י' לְבִדְהָ, בְּהַ נְסִתָּר הַדְּבָר,
בְּהַ יוֹצֵא, סוֹגֵר וּפּוֹתָח. (שׁוֹפֵעַ יוֹצֵא
וּפּוֹתָח).

ה"א (10) הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁל הַכֹּל,
לְמַעַלְהָ וּלְמַטָּה. וְהָרִי נִתְבָּאֵר,
ה"א ה', הָרִי יִדְעָה. א' הִיא יו"ד,
שְׁלֵמוֹת שֶׁל שְׁלֹשׁ אוֹתִיּוֹת שֶׁהֵן
בְּרֵאשׁ, שְׁסִתּוּמוֹת (בִּינֵיהּ וְהָרִי פֶרְשׁוּהָ)
בוֹ ו' עַל גְּבִי א' (שֵׁא הֵא), וְהָרִי
פֶרְשׁוּהָ (בִּי וְהָרִי פֶרְשׁוּהָ), וְהַכֹּל הוּא
דְּבָר אֶחָד, שְׁלֵמוֹת הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ,
הוּא שְׁלֵמוֹת שֶׁל מַעַלְהָ (וּמַשְׁהָ).
מִשׁוּם כִּךְ לְפַעְמִים ה"א נוֹטֶלֶת
א', בְּזִמְן שֶׁהִיא מִתְעַטֶּרֶת
בְּעֵטְרוֹתָיו.

בא רָאָה, בְּכָל אוֹת וְאוֹת שֶׁל
הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ נִרְאִית הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁל
כָּל הַשֵּׁם. יו"ד הָרִי נִתְבָּאֵר
שְׁלֵמוֹת הַכֹּל. ה' שְׁלֵמוֹת שֶׁל הַכֹּל,
וְאֵף עַל גֵּב שְׂאֵינָהּ בְּאֵלֶּף, ה'
בְּלְבִדְהָ, הָרִי נִתְבָּאֵר בְּדִיּוֹקָן (10 א'
הִיא וְכוּ) ה"י (הִיא) (10 ה'). הוּא שְׁלֵמוֹת
הַכֹּל. ו' בֵּין בְּצַד זֶה בֵּין בְּצַד
אֲחֹר, שְׁלֵמוֹת הוּא שֶׁל הַכֹּל. ו"ה
הִיא שְׁלֵמוֹת יִתְרָה, לְעֵטֵר אֶת
הַכֹּל זֶה שֶׁהַכֹּל אֶחָד, וְהָרִי
הַתְעוֹרְרוֹ בּוֹ הַחֲבָרִים.

בא רָאָה, וְהִיא שְׁבַעַת יָמִים וְגו'.
יו"ד ה"א וְאִם ה"א (וְאִם ה"א יו"ד
ה"א) - נִחְקָקוּ אוֹתֵיּוֹת (וְהִיא). ו' ה',
הָרִי שְׁבַעַת יָמִים נִכְלָלוּ כְּאֶחָד. י'
ה', שְׁבַעַת יָמִים. י' אֶחָד, הַכֹּל
שֶׁל הַכֹּל. ה' שְׁלֹשָׁה, הִיא וּשְׁנֵי
בָנִים. וּבֵן אֶחָד, שְׁנֵי אָבוֹת
(שְׁשׁוּהָ). נִשְׁמַע שֶׁה' עֲלִיּוֹנָה כֹּלֵל שֶׁל

שְׁלֵמוֹתָא דְכָל סְטָרִין. מֵעֲבֵר לְכָל רוּחִין, בִּיהַ
תְּלִיא מְהִימְנוּתָא. דְּלִ"ת, גְּנֹתָא, צְרוּרָא דְחַיִּי.
אֶת דָּא זְעִירָא, שְׁלִימָא דְכָלָא.
אֶת דָּא סְתִימָא דְכָל סְטָרִין. כַּד נְפִיק, נְפִיק
כְּמִלְכָּא עִם חֵילוֹי. תַּב (נ"א וְחֵיב) לְבַתָּר, י'
בְּלַחֲדוּי, בִּיהַ אֶסְתִּים מְלָה, בִּיהַ נְפִיק, סָגִיר
וּפְתַח. (נ"א נְגִיד וְנְפִיק וּפְתַח).

ה"א (נ"א דא) שְׁלֵמוֹתָא דְכָלָא, לְעִילָא וּלְתַתָּא.
וְהָא אֲתָמֵר, ה"א ה', הָא וְדִיעָא. א' הוּא
יו"ד, שְׁלִימוֹ דְתִלְת אֲתוּוֹן, דְּאִינוּן בְּרִישָׁא,
דְּסְתִימִין (ס"א בִּינֵיהּ וְהָא אוּקְמוּתָהּ) בִּיהַ ו' עַל גְּבִי א'
(ס"א דא' הֵא) וְהָא אוּקְמוּתָהּ (בִּי וְהָא אוּקְמוּתָהּ), וְכָלָא חַד
מְלָה הוּא, שְׁלִימוֹ דְשְׂמָא קְדִישָׁא, הוּא שְׁלִימוֹ
דְעִילָא (וּמַתָּא). בְּגִין כִּךְ, לְזִמְנִין ה"א נְטִיל א',
בְּזִמְנָא דְהִיא מִתְעַטְרָא בְּעֵטְרוֹי.

הָא חֲזִי, כָּל אֶת וְאֶת דְשְׂמָא קְדִישָׁא, אֲתַחֲזִי
בִּיהַ שְׁלִימוֹ דְכָלָא שְׂמָא. יו"ד הָא אֲתָמֵר
שְׁלִימוֹ דְכָלָא. ה' שְׁלִימוֹ דְכָלָא וְאֵף עַל גֵּב
דְּלָאו אִיהוּ בְּאֵלֶּף, ה' בְּלַחֲדוּי, הָא אֲתָמֵר
בְּדִיּוֹקָנָא (ס"א דא' הוּא וְכוּ) ה"י (ס"א אִיהוּ) (דא ה'). הוּא
שְׁלִימוֹתָא דְכָלָא. ו' בֵּין בְּסֵטְרָא דָּא, בֵּין
בְּסֵטְרָא אֲחֵרָא, שְׁלִימוֹ הוּא דְכָלָא. וְאוּ הָא
הוּא שְׁלִימוֹ יִתְרָה, לְאֵעֲטְרָא לְכָלָא הָא דְכָלָא
חַד, וְהָא אֲתַעְרֵוּ בִּיהַ חֲבָרִיא.

הָא חֲזִי, וְהִיא שְׁבַעַת יָמִים וְגו'. יו"ד ה"א
וְאִם ה"א (נ"א וְאִם ה"א יו"ד ה"א) אֲתַגְּלִיפוּ אֲתוּוֹן
(וְהִיא). ו' ה', הָא שְׁבַעַת יוֹמִין אֲתַכְּלִילוּ בְּחַד.
י' ה', שְׁבַעַת יוֹמִין. י' חַד, כָּלָלָא דְכָלָא. ה'
תִּלְת, הִיא וְתָרִין בְּנִין. וּבְרָא חַד, תָּרִין אֲבָהֵן
בִּיהַ כְּלִילָן, הָא שִׁיתָא (הַמַּשָּׂא). בְּרֵתָא נוּקְבָא חַד,
הָא שְׁבַעַה (שִׁיתָא), אֲשַׁתְּמַע דְה' עֲלָאָה כָלָלָא

כְּלוּלִים בו - הָרִי שְׁשָׁה (הַמַּשָּׂא). בַּת נְקֵבָה אֲחַת - הָרִי שְׁבַעַה

דְּשִׁיתָא. י"ה הָא שְׁבַעַה. הֵינְנו דְּכַתִּיב, (מלכים א
 ח) שְׁבַעַת יָמִים וּשְׁבַעַת יָמִים אַרְבַּעַה עָשָׂר יוֹם.
 וְהָיָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אֲמוֹ. תַּחַת אֲמוֹ,
 אֲתַעְטְרוּ שְׁבַעַת יָמִים, דְּכַתִּיב, (דברי הימים
 א כט) לָךְ י"י הַגְּדוּלָה וְהַגְּבוּרָה וְגו'. וְעַל דָּא
 שְׁבַעַת יָמִים לְתַתָּא, לִיקְרָא דְאִימָא עֲלָאָה.
 תַּחַת אֲמוֹ לְתַתָּא. דְּכַתִּיב, (שמואל א ב) עַד עֲקָרָה
 יִלְדָה שְׁבַעַה וּרְפַת בְּנִים אֲמַלְלָה. עֲקָרָא דְכָל
 בֵּיתָא, יִלְדָה שְׁבַעַה, אֲלִין שְׁבַעַת יוֹמִין דְּחַג
 הַסּוּפוֹת. וּרְפַת בְּנִים אֲמַלְלָה, אֲלִין קַרְבְּנִין
 דְּחַג, דְּנַחֲתִין בְּכָל יוֹמָא מִן מְנַיְינָא.
 וְהָא חֲזִי אֲלִין סְלִקִין לְעֵילָא לְעֵילָא, וְאֲלִין
 נַחֲתִין לְתַתָּא לְתַתָּא, כְּמָה דְאֵת אָמֵר (עובדיה
 א) אִם תִּגְבִּייהּ כְּנֶשֶׁר וְאִם בֵּין כְּכַבִּים שִׁים קִנְךָ
 מִשָּׁם אוֹרִידְךָ נָאִם י"י. וְיִשְׂרָאֵל סְלִקִין מִתַּתָּא
 לְעֵילָא, דְּכַתִּיב, (בראשית כח) וְהָיָה זֶרְעֶךָ כְּעֶפֶר
 הָאָרֶץ, וּכְתִיב (בראשית כו) וְהִרְבִּיתִי אֶת זֶרְעֶךָ
 כְּכַבִּי הַשָּׁמַיִם, וּלְבַתֵּר סְלִקִין עַל כְּלָא,
 וּמִתְדַבְּקִין בְּאֵתֵר עֲלָאָה עַל כְּלָא, הָדָא הוּא
 דְּכַתִּיב, (דברים ד) וְאַתֶּם הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם
 וְגו'.

שְׁשָׁה. י"ה הָרִי שְׁבַעַה. הֵינְנו
 שְׁכַתוּב (מלכים-א ח) שְׁבַעַת יָמִים
 וּשְׁבַעַת יָמִים אַרְבַּעַה עָשָׂר יוֹם.
 וְהָיָה שְׁבַעַת יָמִים תַּחַת אֲמוֹ. תַּחַת
 אֲמוֹ, הֲתַעְטְרוּ שְׁבַעַת יָמִים,
 שְׁכַתוּב (דברי הימים-א כט) לָךְ ה'
 הַגְּדוּלָה וְהַגְּבוּרָה וְגו'. וְעַל כֵּן
 שְׁבַעַת יָמִים לְמַטָּה לְכַבוֹד הָאִם
 הַעֲלִינָה. תַּחַת אֲמוֹ לְמַטָּה,
 שְׁכַתוּב (שמואל-א ב) עַד עֲקָרָה יִלְדָה
 שְׁבַעַה וּרְפַת בְּנִים אֲמַלְלָה. הַעֲקָרָה
 שֶׁל כָּל הַבֵּית, יִלְדָה שְׁבַעַה, אֲלוֹ
 שְׁבַעַת הַיָּמִים שֶׁל חַג הַסּוּפוֹת.
 וּרְפַת בְּנִים אֲמַלְלָה - אֲלוֹ קַרְבְּנוֹת
 הַחַג שִׁיזְרִידִים בְּכָל יוֹם מִן הַמְּנַיִן.
 וְכֹא רָאָה, אֲלוֹ עוֹלִים לְמַעְלָה
 לְמַעְלָה, וְאֲלוֹ יוֹרְדִים לְמַטָּה
 לְמַטָּה, כְּמוֹ שְׁנַאֲמֵר (עובדיה א) אִם
 תִּגְבִּייהּ כְּנֶשֶׁר וְאִם בֵּין כְּכַבִּים
 שִׁים קִנְךָ מִשָּׁם אוֹרִידְךָ נָאִם ה'.
 וְיִשְׂרָאֵל עוֹלִים מִמַּטָּה לְמַעְלָה,
 שְׁכַתוּב (בראשית כח) וְהָיָה זֶרְעֶךָ
 כְּעֶפֶר הָאָרֶץ, וּכְתוּב (שם כו)
 וְהִרְבִּיתִי אֶת זֶרְעֶךָ כְּכַבִּי
 הַשָּׁמַיִם. וְאַחַר כֵּךְ עוֹלִים עַל הַכָּל
 וְנִדְבָקִים בְּמִקּוֹם עֲלִיּוֹן עַל הַכָּל.
 זֶהוּ שְׁכַתוּב (דברים ד) וְאַתֶּם
 הַדְּבָקִים בַּה' אֱלֹהֵיכֶם וְגו'.

יְשׁוּר אוּ שְׁה אוֹתוֹ וְאֵת בְּנוֹ. אָמֵר רַבִּי
 יוֹסִי, כְּתַרְגוּמוֹ: אוֹתָהּ וְאֵת
 בְּנָהּ. שְׁעָרָה הָאִם לְדַעַת אֵת בְּנָהּ,
 וְהוּא הוֹלֵךְ אַחֲרֶיהָ, וְלֹא הוֹלֵךְ
 אַחַר אָבִיו, וְאֵנִי לֹא יוֹדְעִים מִי
 הוּא? לֹא תִשְׁחַטּוּ בְיוֹם אַחַד.
 אָמֵר רַבִּי יְהוּדָה, מַה הַטַּעַם? אִם
 תֹּאמְרוּ מִשׁוּם עֲגֻמַת נֶפֶשׁ שֶׁל
 הַבְּהֵמָה, אִזְ נִשְׁחַט אֵת זֶה בְּבֵית
 אַחַד וְאֵת הַהוּא בְּבֵית אַחֵר, אוּ
 אֵת זֶה עֲכָשׁוּ וְאֵת זֶה אַחַר כֵּךְ.
 אָמַר לוֹ, יֵשׁ מִי שְׁמַתִּיר, וְלֹא כֵךְ,
 אֲלֵא בְיוֹם אַחַד מִמֶּשׁ.
 בֵּא רָאָה, יִפָּה תַעֲנִית לְחִלוּם
 כְּאֵשׁ לְנִעֲרָת. וְעַקְרָה תַעֲנִית הִיא
 בְּאוֹתוֹ יוֹם מִמֶּשׁ, וְלֹא בְיוֹם אַחֵר.

יְשׁוּר אוּ שְׁה אוֹתוֹ וְאֵת בְּנוֹ. (ויקרא כב)
 יוֹסִי, כְּתַרְגוּמוֹ לָהּ וּלְבָרָהּ. דְּעַקְרָא
 דְּאִימָא לְמַנְדַּע בְּרָהּ, וְאִזְלֵ בְּתַרְהּ, וְלֹא אֲזִיל
 בְּתַר אָבוּהָ, וְאֵנִי לֹא יוֹדְעִין מֵאֵן הוּא. לֹא
 תִשְׁחַטּוּ בְיוֹם אַחַד.
 אָמֵר רַבִּי יְהוּדָה, מַאי טַעְמָא. אִי תִימָא מִשׁוּם
 עֲגֻמַת נֶפֶשׁ דְּבַעֲיָרָא, נִיכּוּס לְהֵאִי בְּבֵיתָא
 חַד, וְלְהֵאִי בְּבֵיתָא אַחֲרָא. אוּ לְהֵאִי הַשְׁתָּא,
 וְלְהֵאִי לְבַתֵּר. אָמַר לֵיהּ, אֵית מֵאֵן דְּשָׂרִי, וְלֹא
 הָכִי, אֲלֵא בְיוֹם אַחַד מִמֶּשׁ.
 הָא חֲזִי תַנִּינִן יִפָּה תַעֲנִית לְחִלוּם, כְּאֵשׁ
 לְנִעֲוֹרָת. וְעַקְרָא דְּתַעֲנִיתָא כְּהוּא יוֹמָא

מה הטעם? משום שאין לך יום למטה שלא שולט בו יום אחר עליון. וכשהוא שרוי בתענית חלום, למדנו שאותו יום לא מוסר, עד שמתבטלת אותה גזרה. ואם דוחה אותה ליום אחר, הרי שלטונו של היום האחר הוא, ולא נכנס יום ביום אחר של חברו. כמו זה, אין לך יום שלא התמנה עליו יום עליון למעלה. וצריך אדם להשמר שלא יעשה פגם באותו היום, ולא יפגם לפני שאר הימים האחרים.

ושנינו, במעשה שלמטה מתעורר מעשה למעלה. אם אדם עושה מעשה למטה כראוי, כף מתעורר כח כראוי למעלה. עושה אדם חסד בעולם - מתעורר חסד למעלה, ושורה באותו היום, ומתעטר בו בשבילו. ואם נוהג אדם ברחמים למטה - מעורר רחמים על אותו יום, ומתעטר ברחמים בשבילו. ואז אותו היום עומד עליו להיות אפטרופוס עליו בשעה שיצטרף אותו.

כמו זה בהפך של זה. (ועל הכל) אם עושה אדם מעשה אכזרי, כף מעורר באותו יום ופוגם אותו, ואחר כך עומד עליו כמו אכזרי לכלותו מן העולם. באותה מדה שאדם מודד - בה מודדין לו. ושנינו, שישראל נמנע מהם אכזריות מכל שאר העמים, ולא ייראו מהם מעשה בעולם. שהרי כמה פעלי עינים עומדים על האדם באותו המעשה. אשרי מי שמראה מעשה כשר למטה, שהרי במעשה תלוי הדבר בכל, לעורר דבר אחר.

רבי שמעון פתח, (בראשית מב) ויבא יעקב כי יש שבר במצרים.

ממש, ולא יבוא אחר. מאי טעמא. בגין דלית לך יום לתתא, דלא שלטא ביה יומא אחרא עלאה. וכד איהו שארי בתעניתא דחלמא, אוליפנא דההוא יומא לא אתעדי, עד דאתבטל ההוא גזרה. ואי דחי ליה ליומא אחרא, הא שולטנא דיומא אחרא הוא, ולא עאל יומא ביומא אחרא דחבריה. פהאי גוונא, לית לך יום דלא אתמנא עליה יומא עלאה לעילא. ובעי בר נש לאסתמרא, דלא יעביד פגמינו בההוא יומא, ולא יתפגים קמי שאר יומין אחרנין.

והנינו, בעובדא דלתתא אתער עובדא דלעילא. אי בר נש עביד עובדא לתתא כדקא (דף צ"ב ע"ב) יאות, הכי אתער חילא כדקא יאות לעילא, עביד בר נש חסד בעלמא, אתער חסד לעילא, ושאר ביההוא יומא, ואתעטר ביה בגיניה. ואי אתדבר בר נש לרחמי לתתא, אתער רחמי על ההוא יומא, ואתעטר ברחמי בגיניה. וכדין ההוא יומא קאים עליה למהוי אפטרופא בגיניה, בשעתא דאצטריך ליה.

בגוונא דא, בהפוכא דדא. (ועל בלא) אי עביד בר נש עובדא דאכזרי, הכי אתער בההוא יומא, ופגים ליה, ולבתר קאים עליה לאכזרי לשיצאה ליה מעלמא. בההיא מדה דבר נש מודד, בה מודדין ליה.

הנן, דישראל אכזריות אתמנע מנייהו, מפל שאר עמין, ולא יתחזון מניה עובדא בעלמא. דהא כמה מארי דעינין קיימין עליה דבר נש בההוא עובדא, זכאה מאן דאחזי עובדא דכשרא לתתא, דהא בעובדא תלייא מלתא בכלא, לאתערא מלה אחרא.

רבי שמעון פתח, (בראשית מב) ויבא יעקב כי יש שבר במצרים, האי קרא

בפסוק זה יש סוד של חכמה, ויש לנו להתבונן בו, שאין סופו ראשו ואין ראשו סופו.

אָמַר בא ראה, בשעה שהקדוש ברוך הוא רוצה לדון את העולם בדין, אינו נותן דבר זה לידי הפרוץ, שהרי כל הדינים האחרים של העולם, הפרוץ מכריז עליהם טרם שביאו לעולם, והדין הזה לא נמן לפרוץ, אלא הקדוש ברוך הוא מכריז עליו וקורא. זהו שכתוב (מלכים-ב ח) **כִּי קָרָא ה' לְרַעֲב. מֵאוֹתָהּ שָׁעָה נִפְקָדִים עַל הָעוֹלָם מִמְּנִים אַחֲרִים בְּפִקּוּדַת הָרַעֲב (של השערים).**

ואסור לאדם שיש לו שבע להראות בעצמו שבע, שהרי מראה פגם למעלה ומכחיש את דבר המלך, וכביכול העביר את הממנים של המלך ממקומם. ועל כן אמר יצחק לבניו למה תתראו, למה תעשו פגם למעלה ולמטה וליהבכחיש את דבר המלך וכל אותם הממנים בפרוץ שלו.

אבר' הגה שמעתי כי יש שבר במצרים רדו שמה, ושם הראו את עצמכם בשבע, ואל תכחישו פמליא של מעלה כאן. ובא ראה, כמה תבואה היתה ליצקב, ולא רצה לשבר אלא בתוך הפאים, כדי שלא ימצא פגם במעשהו.

השלמה מזה שמטות סימן ג

אמר רבי רחומאי, מהו שכתוב וישא אהרן את ידו אל העם ויברכם וירד, והרי כבר ירד? אלא וירד מעשת החטאת והעלה, ואחר כך וישא אהרן את ידו אל העם! נשיאות זו למה? לפי שהקריב קרבן ונתרצה לפני אביהם שבשמים. כמו שאמר, צריך אותו שמקרבם לעליונים ומייחדם, ליחד בכללם אלו. ומהו

לברך להזן בברכה, אלא

רוא דחכמתא אית ביה, ואית לן לאסתכלא ביה, דלאו סיפיה רישיה, ולא רישיה סיפיה.

אָמַר תא חזי, בשעתא דקודשא בריך הוא בעי למידן עלמא בכפנא, לא יהיב מלה דא לינדא דכרוזא, דהא כל דינין אחרנין דעלמא, פרוזא כריז עלוהי עד לא ייתון לעלמא, ודינא דא לא אתייהיב לכרוזא, אלא קדשא בריך הוא אכריז עליה וקארי. הדא הוא דכתיב, (מלכים ב) **כִּי קָרָא יי' לְרַעֲב. מֵהַיָּמָּה הָיָה שַׁעֲתָא אַתְּפַקְדָן עַל עַלְמָא מִמְּנִן אַחֲרָנִין, בְּפִקּוּדוֹ דְרַעֲב. (דתרעיו).**

ואסור ליה לבר נש דאית ליה שבועא, לאחזאה בגרמיה שבועא, דהא אחזי פגימו לעילא, ואכחיש מלה דמלפא, וכביכול פאלו אעבר ממנן דמלפא מאתרייהו. ועל דא אמר יצקב לבנוי, למה תתראו, למה תעבידו פגימו לעילא ולתתא, ולאכחשא מלה דמלפא, וכל אינון ממנן בכריזו דיליה.

אבר' הגה שמעתי כי יש שבר במצרים רדו שמה, ותמן אחזיאו גרמייכו בשבועא, ולא תכחישו פמליא דלעילא הכא. ותא חזי, יצקב כמה תבואה הות ליה, ולא בעי לשבור אלא בתוך הפאים בגין דלא אשתפח פגימו בעובדא דיליה.

השלמה מזה שמטות (סימן ג)

אמר רבי רחומאי מהו דכתיב וישא אהרן את ידיו אל העם ויברכם וירד, והא כבר ירד. אלא וירד מעשות החטאת והעולה ואחר כך וישא אהרן את ידיו אל העם. נשיאות זו למה, לפי שהקריב קרבן ונתרצה לפני אביהם שבשמים. כדאמר צריך אותו שמקרבן לעליונים ומייחדן ליחד בכללן אלו. ומהו אל העם, בעבור העם. ומאי טעמא בנשיאות

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופאר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקיים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מוזרה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבילים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיךְ מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבַיּוֹמִיכוּן וּבְחַיִּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי כְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֵדֶנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהִלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מְעֻשִׂיָּהּ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

